

Midfaste søndag:

Salmeforslag:

Den danske salmebog nr. 676: Guds fred er mer' end englevagt... (Den gamle salmebog: nr. 487)

DDS. nr. 320: Midt iblandt os er Guds rige... (Den gamle salmebog nr. 289)

Melodierne kan findes på <https://www.dendanskesalmebogonline.dk/>

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Da skaren nu så, at Jesus ikke var der og hans disciple heller ikke, gik de om bord i bådene og kom til Kapernaum og ledte efter Jesus. Og da de fandt ham på den anden side af søen, sagde de til ham: »Rabbi, hvornår er du kommet hertil?« Jesus svarede dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: I leder ikke efter mig, fordi I fik tegn at se, men fordi I fik brød at spise og blev mætte. Arbejd ikke for den mad, som forgår, men for den mad, som består til evigt liv, den som Menneskesønnen vil give jer; for ham har Faderen, Gud selv, sat sit segl på.« Så sagde de til ham: »Hvad skal vi gøre, for at vi kan gøre Guds gerninger?« Jesus svarede dem: »Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt.« Da sagde de til ham: »Hvilket tegn gør du, så vi kan se det og tro dig? Hvad kan du gøre? Vore fædre spiste manna i ørkenen, som der står skrevet: »Brød fra himlen gav han dem at spise.« Jesus sagde så til dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Moses gav jer ikke brødet fra himlen, men min fader giver jer brødet fra himlen, det sande brød. For Guds brød er det, der kommer ned fra himlen og giver liv til verden.« De sagde til ham: »Herre, giv os altid det brød!« Jesus sagde til dem: »Jeg er livets brød. Den, der

kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste. [Men som jeg har sagt til jer: I har set mig, og I tror ikke. Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig, og den, der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort.«] Joh 6,24-35[36-37]

Amen

Sidste søndag var vores kirke lukket; det er den også i dag og igen næste søndag. Ja, måske vil den være lukket i påsken, så vi ikke kan fejre årets største helligdag i den. Sidste gang, Hørup kirke var lukket, var i januar 2004, hvor den blev istandsat. Men da kunne sognebørnene i Hørup gå i kirke i nabokirkerne.

Nu er alle landets kirker lukkede, og det er længe siden, det sidst er sket – hvis det overhovedet er sket, at ikke en eneste kirke i landet var åben for gudstjeneste!

Men hvis det er sket, så må det have været i slutningen af 1290erne. For da blev hele landet lyst i band af paven.

Baggrunden var denne: På denne tid kæmpede pavemagten i Vesteuropa med Vesteuropas konger om magten. Europas bispestole havde store jordbesiddelser, som de fik i len af kongen i det land, hvor biskoppen var biskop. Som kongens lensmænd skulle de bøje sig for kongens lov, men det satte pavestolen sig mere og mere imod og krævede, at bisperne alene skulle adlyde kirkens love.

Det betød, at kirken i de enkelte lande blev en salgs selvstændig stat i staten, som ofte modarbejdede kongen.

I Danmark havde der været hårde opgør mellem de danske ærkebiskopper og kongen, siden Valdemar Sejrs yngste søn Kristoffer blev valgt til konge efter sin bror, konge- og brodermorderen Abel.

Ærkebisperne holdt nemlig med Abels unge søn, som de med nogen ret mente skulle have efterfulgt sin far på tronen.

Måske var det denne strid, der lå bag det aldrig opklarede mord i Finderup lade på Kristoffers søn, kong Erik Glipping – det mord, som den navnkundige marsk Stig Hvide sammen med andre af Danmarks stormænd blev dømt fredløs for, skønt marskens skyld aldrig blev bevist.

Under Erik Glippings søn, Erik Menved, blussede striden mellem konge og ærkebisp kraftigt op. Ærkebispens, den stejle og selvbevidste Jens Grand af Hvideslægten nægtede at adlyde kongens love; bla.a nægtede han, som kongens lensmand at stille soldater i krig.

Kongens lillebror Kristoffer arresterede på kongens bud med list ærkebiskoppen i Skåne. Ærkesædet lå jo i Lund. Ærkebispens blev sat på et gammelt øg, hans ben

bundet sammen under hestens bug, så han resten af livet havde smerter heraf. Bispen blev iført latterlige klæder og ført til Sjælland.

På færgefarten over Øresund blev han lagt bundet under hestens haler, så han reverenter talt blev overskiddt.

Han blev sat i et brutalt fangenskab på Søborg Slot i Nordsjælland, hvor en kok fik medlidenhed med ham og hjalp ham til at undslippe.

Kongens overgreb mod ærkebispen blev straffet ved, at hele landet blev lyst i band: Kirkerne blev lukket, Guds ord, nadver og dåb holdt tilbage.

Dog var der kongetro bisper, der trodsede bandet, så der har været kirker, hvor der blev holdt gudstjenester.

Allivel var bandet frygteligt for kongen. Folk gruede for at dø uden at have fået syndernes forladelse, så kongen måtte ydmygt forlige sig med ærkebispen og betale store bøder til kirken, før bandet blev hævet.

Paven havde dog også et godt øje til den uforsonlige ærkebiskop, som blev forflyttet til Rygen.

Men når kongen måtte bøje sig for pavemagten, så var det jo, fordi folket ikke kunne udholde at være forment Guds ord og sakramenter. Kirkelukning var en frygtelig straf, som hensatte mennesker i gru og rædsel.

Når vore kirker i dag er lukkede, er det selvfølgelig ikke, fordi vore myndigheder vil straffe os. Det er for at beskytte os mod smitte og beskytte landet mod de uoverskuelige hospitalsforhold, som ville indfinde sig, hvis alt for mange bliver alvorligt corona-syge på én gang.

Derfor skal må vi respektere myndighedernes krav om, at kirkerne holdes lukkede.

Alligevel kan vi jo godt skænke det forhold en tanke, at vi åbenbart tager det meget lettere i vore dage, at kirkerne lukkes, end folk gjorde i 1299.

I diverse sportsklubber har der været protester mod, at faciliteterne blev lukket, men der har ikke været tilsvarende protester mod kirkelukningerne.

Så man kan jo nok gisne om, at der er sket noget med vores forhold til Guds ord siden middelalderen. Udtrykt med en gammeldags vending er vi måske, som kollektiv betragtet, blevet mere rædde for, at vi ikke kan holde vore kroppe i form, end vi er for vore sjæles skal miste deres frelse.

Ikke så sjældent hører man i det nedsættende udsagn, at ”det minder om noget fra middelalderen.” Som om middelalderens mennesker var eksempler på naivitet, forstokkethed og overtro.

Men når middelalderens mennesker kunne grue så meget for at blive forment deres sjælefred, at det kunne tvinge en konge til at bøje sig ydmygt for pavens magt, så var der en sandhed i middelalderens tankegang, som vi ikke skal afvise.

For ethvert menneske er jo mere end sin krop. Ethvert menneske er Guds skabning – skabt til at svare Gud for sine handlinger, for brugen af det liv, vi hver især har fået; skabt til at stole på Gud og tjene sin næste.

Vort menneskelige adelsmærke er, at vi er skabte til at stå til ansvar for Gud. At vi har samvittighed. Men derfor har vi også hver især vore uafklarede regnskaber at tumle med, som kan ængste samvittigheden eller sjælen.

Og det kan ske, at vi med ængstelse fornemmer, at vi kan nok holde vores krop sund, men sjælen eller samvittigheden er det sværere med. Når den er syg, kan vi ikke selv kurere den.

Kuren mod en syg samvittighed – den må en anden give os ved at tilgive os. Og til syvende og sidst er der kun en, der kan tilgive i bund og grund: Gud selv, som gav os livet, som skabte os til at stå til ansvar, som kender os helt ind i vort hjertes allerlønligste gemmer.

”Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste,” siger Jesus i evangeliet til i dag.

Det er Guds fred til enhver samvittighed, der taler. For det er det, Vorherre er. Han, som med sit liv betalte for alt, hvad vores samvittighed kan ængstes for.

Vi kan ikke selv viske vor regnskabstavle ren, men Guds søn er det renvaskede regnskab, som Guds elv har rakt os. Han er Guds tilgivelse af alt. Han er enhver sjæls oprejsning til liv og fred hos Gud.

Han er det brød, som vi skal leve åndeligt af til evigt liv hos vores skaber.

I disse dage kan vi ikke få ham og hans gerning for os i nadveren i kirken. Men han sigers elv, at enhver som kommer til ham, skal ikke sulte, og enhver, som tror på ham, skal ikke tørste.

Og han har selv lovet at være hos os, når vi samles i hans navn. For han, der opstod af graven, kan vægge og mure ikke adskille os fra. Han går usynligt gennem dem og er hos os overalt, hvor vi beder i hans navn.

Så selv om kirkerne er lukkede, kan vi derhjemme folde vore hænder og bede Fadervor i Jesu navn. Og så er han hos os og giver usynligt sig selv til os, så vores sjæl får den næring, som gør den stærk og fortrøstningsfuld uanset, hvilke farer, der truer vore kroppe.

Amen